

Øen og paradiset

IDA JESSEN

Min barndom tilbragte jeg læsende i en præstegård på landet. Om vinteren lå jeg på en grøn plyssofa i havestuen med beskidte støvler på armlænet, om sommeren forsvandt jeg under løvhængt, og hørte i det fjerne telefonen ringe, min fars cykel der skramlede ned over stenbroen, mor, der gravede i køkkenhaven, folk, der kom for at få attester, mine søstre der legede med deres veninder. Selv var jeg et dovent barn. Jeg vendte sider og viftede insekter bort. Min yndlingsbog var *Robinson Crusoe*. Jeg roede ned over græsplænen og gik i land på den kunstige gravhøj. Her fiskede jeg i dammen, byggede min beskedne bolig, og overlevede. Jeg tror, at disse stunder, så fyldt af flegma, har været bestemmende for senere livsvalg. I hvert fald har jeg villet have fred for den skam og de småsynder, der så ihærdigt summer om mit hovede. Fred.

Senere skulle jeg komme til at bo på en virkelig ø, af den slags man kun kan drømme om. Den lå ved verdens ende, for sådan ville jeg have det.

Den første tid var nætterne blikstille. Nattesolen, der glødede i bryggehusenes vinduer og mågerne, der lettede fra skorstenene med så tyste vingeslag, som jeg aldrig havde turdet håbe på.

På øen var der en livsbetingelse, som skulle komme til at gå mig i blodet: Tiden gik ikke. Måske skyldtes det solens uafbrudte rundgang på himlen. Det lod ikke til, at folk for alvor arbejdede. Derimod var det nødvendigt at tale med ALLE, le og give sig god tid, uanset hvad. På øen gik vi på besøg hos hinanden døgnet rundt. Klokkerne tre om natten kunne der pludselig stå en ved fodgærdet og spørge om en snaps.

Jeg arbejdede som lærer, og i jobbet og min øvrige, daglige færden opdagede jeg, at jeg havde talent for venlighed og inte-

resse over for mennesker. Det er måske mit livs mest revolutionerende opdagelse. I hvert fald forsvandt en væsentlig del af fluesværmen om mit ansigt, og er ikke siden vendt tilbage. Jeg begik dog stadig synder, som jeg ikke skal tale om her.

Øen var 1 kvadratkilometer stor, og den havde ingen omverden. I klart vejr var de hvide bjerge på fastlandet en uvirkelig længsel, og bulletinerne fra Golfen ragede os ikke. Om eftermiddagen fiskede jeg eller lå på ryggen på vores anløbsbro og studerede for eksempel tolv havørne, der kredsede rundt højt, højt oppe.

Øen var omgivet af vand. Grønland var nærmeste nabo mod vest. Et besøg på det østvendte fastland krævede en fire timer lang tur, hvor man holdt brækket tilbage ved at lukke øjnene og KONCENTRERE sig. Langsomt gik det op for mig, at jeg var fanget i en fælde. Imens stod jeg og lo med et strålende ansigt.

Det var blevet vinter, og stormene tog livtag med alt, der ragede op over jordens overflade. Ved middagstid blev solen flænset op af havet som en flammekugle, og forsvandt igen i samme nu. "Nu kommer hun, nu kommer hun," råbte ungerne, og så styrtede vi allesammen hen til vinduet. Men jeg blev alligevel mere og mere deprimeret. Mørket var der altid. Det var den sorte høst. På kajen arbejdede fiskerne tavst i deres orange olietøj under en enlig lygtepæl, der kastede lys ud i mørket i en radius på tre meter.

Der var dage, hvor jeg næsten ikke var i live. Småsynderne forsvandt. Jeg boede i min beskedne bolig, men jeg overlevede. Jeg gik ud og skreg ad havet, og i samme øjeblik hvirvlede skraldespanden tæt forbi, og bragede ind i væggen på bådeskuret.

Nu bagefter glemmer jeg ikke årene på øen. Derfor hører jeg godt, og mit syn er godt. Derfor bevæger jeg mig frit. Jeg går op på fjeldet og ser mig om, jeg spænder skiene på og stryger ud i et gnistrende landskab.